

Opschrift

Vergadering van 10 februari 2026

Nummer: 2026_MV_00120

Onderwerp:

Mondelinge vraag van raadslid Stephanie D'Hose: Zomerscholen

Raadslid(-leden):

Stephanie D'Hose - Voor Gent

Bevoegd: Evita Willaert

Omschrijving van de vraag

Toelichting:

Sinds de corona-jaren faciliteerde de Vlaamse overheid zomerscholen waar kinderen en jongeren tijdens de zomervakantie samen leren en zich amuseren om sterker te starten in het nieuwe schooljaar.

Met een afwisseling van lessen en vrijetijdsactiviteiten versterkt een zomerschool kinderen in allerlei vakken en op verschillende vlakken. De lessen gaan zoveel mogelijk over leerstof waarvoor deelnemende leerlingen nog extra ondersteuning nodig hebben.

Vraag:

1. Wat is de evolutie van het aanbod 'zomerscholen' in Gent?
2. Met welke hindernissen worden organisatoren geconfronteerd ?
3. Heeft u aanbevelingen aan de Vlaamse overheid om de uitrol van de zomerscholen in steden als Gent te versterken?

Antwoord

Beste collega D'Hose

Dank voor uw vraag. Laat me beginnen met de context. Vlaanderen ondersteunt en subsidieert sinds 2020 zomerscholen. Wat begon als een coronamaatregel, werd later structureel verankerd.

Ook Gent nam toen initiatief, omdat de nood tijdens en na corona groot was. Onze visie was altijd breder dan de Vlaamse focus op remediëring: we wilden kwetsbare kinderen een brede leeromgeving bieden, waar spelen en leren hand in hand gaan, zodat ze goed

voorbereid aan het schooljaar kunnen starten. Die initiatieven hebben grote waarde voor de kinderen die deelnemen, dankzij de inzet van véél mensen, vaak vrijwillig. De Stad organiseerde enkele jaren eigen aanbod en nam ook een coördinatierol op. Die rol ging echt heel breed: organisatoren samen brengen, toeleiding stroomlijnen, bruggen bouwen tussen scholen en organisatoren, de Vlaamse subsidies opvolgen en aanvragen, locaties helpen zoeken, etc. De middelen die Vlaanderen voorziet voor deze regierol, zijn ontoereikend om die taak op een goeie manier op te nemen. Nochtans is die lokale regie essentieel: zomerscholen organiseren vergt grote inspanningen, vooral van de partnerorganisatoren die het aanbod dragen. Zij hebben ondersteuning nodig. Tijdens en vlak na corona hebben we dat opgevangen met tijdelijke middelen, maar die liepen af na de zomer van 2024. Dat betekent niet dat er geen zomerscholen meer zijn: er werden, vanuit andere organisaties, al dan niet in samenwerking met scholen, wel degelijk nog initiatieven opgezet.

Tussen 2020 en 2024 hielden we cijfers bij. Het aantal voorziene plaatsen piekte in 2021–2022 en daalde daarna, net als het aantal inschrijvingen. Het aantal effectieve deelnemers lag meestal tussen 400 en 500, met een piek van 588 in 2021.

Dat dalende aantal heeft te maken met verschillende factoren – daarmee komen we meteen bij uw tweede vraag: de hindernissen, en uw derde vraag, de aanbevelingen. Ten eerste heb ik een aantal globale bedenkingen bij de manier waarop het initiatief vanuit Vlaanderen is opgezet. Een globale bedenking gaat over bereik: ondanks vele inspanningen merkten we in Gent dat we met de zomerscholen slechts een beperkt deel van de kinderen bereikten. Daarom is en blijft het belangrijk om in te zetten op remediëring in de schooltijd – wanneer je alle kinderen bereikt. Ik blijf daarom pleiten voor een herziening van de vakantieperiodes, zoals men in Wallonië gedaan heeft: een kortere zomervakantie, met meer ruimte voor rust doorheen het schooljaar.

Maar het Vlaamse kader heeft ook een aantal praktische hindernissen. Een eerste hindernis is het financieringsmodel. Subsidies worden toegekend op basis van effectieve aanwezigheid, niet op basis van voorziene plaatsen of inschrijvingen. Organisatoren moeten personeel en ruimte voorzien op basis van inschrijvingen, maar als de opkomst lager ligt – wat ook effectief elk jaar opnieuw het geval was – blijft men met een financieel gat zitten. Dat zorgt voor onzekerheid en koudwatervrees bij organisatoren. Gent heeft dat tijdelijk opgevangen, maar dat is niet houdbaar. Als Vlaanderen zomerscholen duurzaam wil verankeren, moet dat model herbekeken worden. Dat hebben we ook meegegeven aan de Vlaamse overheid.

Ik benoemde daarnet ook al het tekort aan middelen voor lokale regie. Coördineren en ondersteunen vraagt tijd en mensen, en wat Vlaanderen voorziet, volstaat niet. Ook dat signaal hebben we herhaaldelijk gegeven. Nochtans wéten we dat Vlaanderen in de begroting van 2025 het budget voor de ondersteuning van zomerscholen met een kwart verlaagde (van 10 mio naar 7,5 mio). Dat omdat ze vaststelden dat het voorziene budget de voorgaande jaren onderbenut bleef. Dat vind ik cynisch: die middelen waren beter behouden en ingezet voor, bijvoorbeeld, regie, of om het gat van de organisatoren dicht te rijden.

Een volgende hindernis is dat verenigingen die aanbod willen organiseren, zelf geen Vlaamse subsidie kunnen aanvragen: Dat moet via een lokaal bestuur of via scholen. Organisaties met expertise en goesting zijn dus afhankelijk van een tussenpersoon. Dat laatste is lastig: waar scholen in 2020, door de urgentie van de coronacrisis, nog zeer

bereid waren om mee te stappen in het verhaal, werd dit in latere jaren lastiger. Dat is ook te begrijpen: het vraagt veel, en die draagkracht is er niet altijd. Het zou, in dat opzicht, beter zijn als verenigingen met expertise zelf een aanvraag zouden kunnen indienen, zodat er geen “tussenpersoon” nodig is.

We merkten bovendien ook dat het doorheen de jaren lastiger werd om leerkrachten en vrijwilligers te vinden om die zomerscholen te dragen.

Samengevat: zomerscholen hebben potentieel, zeker als ze inzetten op breed leren en spelen. De minister ziet ze ook als onderdeel van haar taalbeleid en kondigt extra middelen aan. Maar als Vlaanderen wil dat zomerscholen echt renderen, moeten de structurele hindernissen worden aangepakt: een duurzaam financieringsmodel, voldoende middelen voor lokale regie en meer autonomie voor organisaties die aanbod willen uitwerken.
